

XXVIII. évfolyam | 2016/6.

HONÉD ALTISZTI

F O L Y Ó I R A T

hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján
Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján

TARTALOM

Karácsony felé...	2
Boldog születésnapot!	3
Gondolatok a szeretet ünnepeéről	4
Éles harcanyagokkal biztonságos körülmények között	6
Ösztönösen menni egy nyom, egy cél, egy gondolat után	8
Szentesi pályaválasztási roadshow	10
Poszter: Honvéd Altiszti Gála 2016	12
Három ország, két nap menet	14
Kántor nyomában, avagy egy osztrák szolgálati kutya bemutatkozása	16
Spartan Race 37-es módra	18
Tűzszerezés és testépítő	20
Az altiszt és a törőlkendő	22
Színes év végi programok Balatonakarattyán	22
Üdvözlét a távolból	22
Humor	23

KARÁCSONY FELÉ...

Karácsony felé közeledve, mindazok közül, akik valamiképpen ezt az „eseményt” piros betűs napként tartják számon, sokan panaszkodnak – hívők és nem vallásosok egyaránt –, hogy az utóbbi években alig, vagy egyáltalán nem tudja meglepni őket a „szereget ünnepe”. Ezen már évek óta nem nagyon csodálkozom, sőt valahol meg is értem őket. Egyrészt, mert nagyon nehéz meglepetést remélni úgy, hogy karácsony előtt majd’ három hónappal szinte minden arra csábít bennünket, hogy vásároljunk... Másrészt, mert a szeretet úgy önmagában még senkit sem lepett meg; a szeretet csak mint az emberek közötti kapcsolat legszebb kifejeződése létezik, magyarul mondva létre kell (lehet) hozni.

Az egyházi év az adventtel kezdődik, amely előkészülete a karácsonynak, amikor Jézus Krisztus test szerint való megszületését ünnepeljük. Az ünnepet azonban – Sötér István szavaival – nem a naptár hozza el, az bennünk születik. Isten belépett az emberiség történelmébe, és be szeretne lépni az egyes ember életébe, a mi katonai életünkbe is, most is, 2016 karácsonyán. Jézus Krisztusban, az ő életében megtalálhatjuk emberségünk méltóságát, a SZEMÉLY nagyságát és értékét. Ha érteni szeretnénk saját magunkat, oda kell fordulnunk Krisztushoz, sőt hozzá kell mérnünk az életünket. Ha ez a nem könnyű belső folyamat lejátszódik valakiben, akkor tudatosul az adott személy emberségének méltósága és értéke, mely számos nagy feladatot és felelősséget ró ránk: egymásért, családjunkért, szüleinkért, gyermekeinkért, házastársunkért, katonatársainkért, alegységünkért, alakulatunkért, lakóhelyünkért, országunkért. Feladat és felelősség a mindennapi katonai munkában, a különböző laktanyai tevékenységekben, a kiképzések napjaiban, a határ melletti szolgálatban, a külszolgálati missziókban.

Korunkra az ember uralma alá hajtotta a világot, de ezzel együtt vagy emiatt, mintha feledésbe merült volna, hogy az etikai-erkölcsi rend magasabb rendű a technikánál, az emberi SZEMÉLY fontosabb a dolgoknál, a LÉLEK értékesebb az anyagnál. Az embernek ne csak „többje legyen”, sokkal fontosabb az, hogy ő maga „több legyen”.

Ez a „több” mutatkozik meg karácsonykor mindazokban, akiknek az a feladat jut, hogy a katonai eskühöz híven fejelemzetten, becsületesen, pontosan és lelkiismeretesen, bátran, határozott fellépéssel, bajtársias gondolkodásmóddal, a haza iránti hűséges áldozatkészséggel szolgálatot teljesítsenek.

*Berta Tibor ezredes,
Katolikus Tábori Püspökség általános helynök*

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT!

1924. november 15-én indult a magyar altisztek szervezett keretek közti felkészítése. A két világháború között e napon a Veszprém melletti Jutason kezdte meg tevékenységét a Magyar Királyi Altisztképző Intézet, mely 1944. december 26-ig működött. Az utolsó világháborús karácsony másnapján a megrakott szerelvények kigördültek a veszprémi vasútállomásra, és – idézve a Kovács Tibor – Földesi Ferenc szerzőpáros „Jutastól Szentendreig” című könyvéből – „Jutas, mint a magyar tiszthelyettesképzés bázisa, a fogalomvá vált intézmény megszűnt létezni”.

Két évtizedes működése alatt Jutas beírta magát a magyar és az egyetemes hadtörténelembe. A képzést magas színvonalon hajtották végre, azt adták a katonának, amire szüksége volt ahhoz, hogy esélye legyen túlélni a háború poklát: fegyelmet, erős és szükséges elméleti alapokat, valamint olyan gyakorlati felkészítést, amely egy életre felvértezte az ott végzeteket, hogy mind békében, mind háborúban képesek legyenek a rájuk bízott állomány képzésére, kiképzésére és vezetésére.

Az MH Altiszti Akadémia megalakításának időpontja a naptári dátumot tekintve egybeesik a magyarországi altisztképzés megkezdésével. November 15-én nemcsak megalakításának évfordulóját ünnepli az alakulat, de egyben megemlékezik az elődökről, akiknek erős hite és akarata minden akadályt legyőzött. Az ünnepi állománygyűlés, valamint a Honvéd Együttes Férfikarának színvonalas fellépése mellett kispályás labdarúgó torna, löverseny, könyvvásár, illetve fotókiállítás tette

A másodévesek fa ültetésével fejezték ki kötődésüket az akadémiához

Az ünnepi állománygyűlés résztvevői

Honvéd altisztjelöltek Dévényi Veronika fotóriporter kiállításán

még emlékezetesebbé az ünnepségsorozatot.

Rédli András százados (akinek innen is mielőbbi felépülést kívánunk), a Magyar Honvédség Altiszti Akadémiájának riói hőse találkozott a fiatalokkal és a kevésbé fiatalokkal, hogy megossza gondolatait az érdeklődőkkel a sportról és a katonai hivatásról, melyek talán nincsenek is olyan távol egymástól, hiszen alázattal lehetünk csak bármelyikben is sikeresek.

A katonai szervezet megalakításának 5. évfordulója alkalmából zászlószalagot kötött az MH Altiszti Akadémia csapatzászlajára Verseghe-Nagy Miklós, Szentendre város polgármestere. Az elsőéves honvéd altisztjelöltek (2016–2018-as évfolyam) névadót

választottak évfolyamuk számára, és felvették a „Pap Béla gyalogos őrmester” évfolyamnevet, a másodévesek pedig fát ültettek, ezzel is jelezve, az altisztek otthonukként tekintenek az alakulatra, ahova úgy kötődnek gyökereikkel, ahogy a fa a földhöz, ahová ültették.

Ezúton is sok sikert kívánunk a jövő altisztjeinek, töltsék el tartalmasan hallgatói éveiket, hogy a kihívásokra felkészülve lépjenek Magyarország szolgálatába, elődeink mottójához hűen: erős hittel, erős akaratl.

MH Altiszti Akadémia, boldog születésnapot kívánunk!

Soós Lajos főtörzszászlós

Fotó: Tóth László és

Durucz né Tégylás Dóra főhadnagy

A tudós szerzetes, Dionysius Exiguust ábrázoló ikon

Talán a karácsonyfa ragyogása vagy a díszes papírokba csomagolt ajándékok csillogása feledteti el sokakkal a karácsony igazi lényegét és történetét. Ma csak a reklámok, az akciós termékek, a remek ajándékötletek és az ínycsiklandó karácsonyi ételek receptjei foglalkoztatnak sok embert, pedig az első karácsony, réges-rég még nem erről szólt. Járjunk utána, hogy mikor is volt az a „réges-rég”, és kik voltak az első karácsony főszereplői, akiket mára kitűrt a karácsonyfa alól az XBOX és az FHD tévékészülék.

A történészek az idő vonalát egy gyermek születésénél kettéosztották. A születés előtti időt A. C. N.-nek, azaz *ante Christum natum*-nak, a születés utáni időt P. C. N.-nek, azaz *post Christum natum*-nak nevezték el, ami nem jelent mást, mint Krisztus születése előtt és Krisztus születése után. Később, talán azért mert tudományosabbnak tűnt, az „időszámítás előtt és után” kifejezés vált használatossá.

Krisztus valóban az időszámítás kezdetén született? Nekünk, ma élő embereknek olyan természetes, hogy ha rátekintünk egy levélre vagy egy iratra és az alján számokat látunk, például 2016. 12. 25., akkor tudjuk, hogy az idei év karácsonyára kell gondolnunk. Azt, hogy az évek számozását ne a Római Birodalom alapításához kössük, hanem Krisztus születéséhez, egy tudós szerzetesnek, Dionysius Exiguusnak köszönhetjük.

Exiguus Dobruzsában, szkíta családban született, de I. Gelasius pápa hívására viszonylag fiatalon Rómába ment, és hátralévő éveit ott élte le. Gyűjtő és fordító volt, aki előszere-

GONDOLATOK A SZERETET ÜNNEPÉRŐL

tettel foglalkozott kronológiai kérdésekkel. Először ő számolta az éveket Jézus Krisztus születésétől. Ehhez Krisztus születését – minimum négy év tévedéssel – Róma alapításának 754. évében határozta meg. Érthető a tévedés, hiszen Dionysius Exiguus a hatodik században élt, és több mint ötszáz évvel azelőtti esemény időpontját próbálta kideríteni. Exiguus Lukács evangéliuma alapján, Jézus megkeresztelkedésének idejéből számolta ki a születési időpontot, abból, hogy Jézus körülbelül harmincéves volt ekkor. Dionysius még Lukács alapján is elszámolta magát, mivel Tiberius 15. uralkodási éve 28–29-re esik, így a születési dátum éve az i. e. 2., vagy i. e. 1., nem az i. sz. 1. Máté evangéliumának eleje alapján azonban Jézus születésekor Heródes még életben volt, ezért Jézusnak a mai időszámításunk előtt négy évvel kellett születnie. Mai kutatások még korábbra datálják a születés időpontját, de igazából az ősegyház számára, azaz Jézus első követői számára nem bírt jelentőséggel a születés pontos dátuma, sokkal inkább Jézus személye érdekelte őket.

Ki is volt ez a Názáreti Jézus, aki felforgatta az idő járását és megváltoztatta a világot tanításával?

Kortársai úgy tekintettek rá, mint Józsefnek, az ácsnak és Máriának a fiára. Követői az Isten fiát, a Második Isteni Személyt látták benne. Mi pedig most arra vagyunk kíváncsiak, hogyan alakult a Betlehembben született kisfiú élete, ami ünneplésre ad okot nekünk minden karácsonykor.

Ha az édesanya, Mária szemszögéből nézzük Jézus születésének eseményeit, bizony alaposan el lehetett keseredve, hogy olyan körülmények között kellett világra hoznia gyermekét, amelyek enyhén szólva is méltatlanok és nem megfelelőek. Augustus császár parancsára népszámlálást tartottak, ezért kellett mindenkinek saját szülőföldjére utaznia. Azonban abban az időben az utazás gyalog, esetleg valamilyen teherhordó állat segítségével történt, és egy várandós nőnek bizony elég megterhelő lehetett. Betlehem akkoriban kis, néhány házból álló falucska volt, lakói nem voltak berendezkedve sok átutazó vendég fogadására, ezért fordulhatott elő, hogy „nem kaptak helyet a szálláson”, és egy barlangistállóban kellett megszállniuk, ahol Mária világra hozta elsőszülött gyermekét, Jézust.

Ha József szemszögéből nézzük a dolgot, ő is nehéz szívvel vihette családját egy istállóba, és biztos nagyon

Az ezüstcsillag a születés helye Betlehembben (A szerző felvétele)

szomorú volt, hogy nem tudja azokat a körülményeket megteremteni, melyek egy várandós kismamának járnának, de József is és Mária is Istentől kap megerősítést, hogy az események az ő terve és akarata szerint történnek.

Az első babalátogatók a környezetben tanyázó pásztorok voltak, akik égi hírnököktől, angyaloktól kapták a hírt, hogy megszületett az üdvöztető, és megtalálják a közelben, pólýába tekerve, jászolba fektetve. A pásztorok szegényes ajándékokkal érkeztek a kisdédhez és köszöntötték az ember Isten fiát, aki világra jött és vállalta a szegény emberek sorsát és életét. Jézus osztozni szeretne és részt akar venni az életünkben. Úgy akart élni, mint egy a sok ember közül, aki ismeri az emberi élet nehézségeit és örömeit, szépségeit és árnyoldalait.

A következő látogatók a napkeleti bölcsek vagy más nevükön a háromkirályok voltak. Arra, hogy királyok voltak, semmi más jel nem utal, csak a drága, királyi ajándékok, az arany, a tömjén és a mirha. Ők a megváltó Krisztuskirályt köszöntötték a gyermekben, és ezt fejezték ki az ajándékok is. Arany a királynak, tömjén az Isten fiának és mirha a szenvedő megváltónak. Bölcsek voltak, de legalábbis tudós emberek, hiszen csillag vezette őket Heródeshez, kinek az útbaigazítása révén jutottak el Betlehembe a gyermekhez. Figyelmeztetést kaptak, hogy ne térjenek vissza Heródeshez, mert az ártani akar a gyermeknek, ezért más úton kellett hazatérniük. József a gyermek és Mária iránt érzett szeretettől vezérelve úgy dönt (angyali utasítást követve), hogy Heródes király haragja elől, családjával együtt elmenekül egy biztonságos országba, Egyiptomba, ahol nem leselkedik rájuk halálos veszedelem.

Így kezdte el a szent család küzdelmes útját járnai itt a Földön, így kezdődött el egy gyermek földi élete, aki az Isten fia és az emberiség megváltója. Dicstelen körülmények között született, az angyalok mégis dicsőséget énekeltek neki, a szegények között is szegény volt, mégis az Isten gazdagságát hozta el nekünk. Jászlát csak a

A betlehemi istálló a 2016-os adventi gyertyagyújtáson, Diósdon (dr. Varga Dániel felvétele)

jóságok lehelete melegítette, mégis ő tüzesíti át szívünket, lelkünket, azóta minden karácsonykor.

Kedves Bajtársam, ha olyan szerencsés vagy, hogy a karácsonyt szeretteddel töltheted, nagyon becsüld meg ezt az ajándékot! Mert igazi ajándék az együtt töltött idő, és igazi öröm szeretetet adni és kapni.

Kedves Bajtársam, ha a szolgálat kötelessége elszólít a családod mellől, akkor se keseredj el, hiszen a karácsony szerzője, Jézus Krisztus is zord körülmények közt volt kénytelen megszületni. Ő osztozni akart azzal az emberrel, aki karácsonykor fázik, akinek karácsonykor sem jók az életkörülményei, aki szomorú, akit gondok gyötörnek.

A karácsony nem magától lesz szép és emlékezetes, bensőséges ünnep, azt mi tudjuk azzá tenni. Dédszüleink a „nagy háború” lövészárkaiban is megünnepelték a karácsonyt. Nem volt ott a gyermek, a feleség, de ott volt a bajtárs, a barát, a sebesült katona, akinek szebbé tudták tenni a karácsonyt egy jó szóval, egy képeslappal vagy egy karácsonyi énekkel, amit szájharmonikával kísértek.

Ma béke van, mégis sok katona gondolkodik azon, hogy vajon a karácsonyt otthon tudja-e tölteni a család-

jával, vagy a külszolgálat, vagy a határmenti feladatok nem szólítják-e el a karácsonyfa mellől.

Azzal kezdtem írásomat, hogy mi is a karácsony, azaz Jézus születésének pontos dátuma. Most, mikor a befejező sorokon gondolkodom, el szeretnék árulni egy titkot. Karácsony nemcsak december 25-én lehet, hanem akkor is, amikor együtt van a család a karácsonyfánál, amikor hazatér az apa vagy az anya a határról, amikor megérkezik a férj vagy a kedves a misszióból. Nem az ajándék értéke és nagysága a fontos, hanem a szeretet, amivel vásárolták vagy készítették, a törődés, amivel becsomagolták, az izgalom, amivel a fa alá rakták, és az öröm, amit akkor érzünk, amikor a megajándékozott arcán látjuk a mosolyt, szemében pedig a csillogást. Nem a karácsonyt kell ünnepelni, hanem azt, ha együtt van a család.

Ha hívők vagyunk, ha nem, egy biztos: a több mint kétezer éve született betlehemi kisdédetől, Jézus Krisztustól olyan csodálatos ajándékot kaptunk, mint a karácsony, mely nem más, mint az Isten emberek iránt érzett szeretete.

Áldott, boldog, békés karácsonyt kívánok minden kedves olvasónak és családjuknak.

*Kálinger Roland őrnagy,
katolikus táborigazgató*

ÉLES HARCANYAGOKKAL BIZTONSÁGOS KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT

A Magyar Honvédség 93. Petőfi Sándor Vegyivédelmi Zászlóalj kilenc éve, 2007 óta minden évben tart kiképzést a szlovákiai Zemianske Kostol'any település közelében található vegyivédelmi kiképzőbázison. A szeptember 26–30. között megrendezett, „Sáraranymező 2016” elnevezésű vegyivédelmi szakkiképzés kitzűzött célja volt, hogy a magyar vegyivédelmi katonák éles harcanyagok használatával, ugyanakkor biztonságos körülmények között gyakorolják szakfeladataikat. A szakkiképzés látogatónapjának foglalkozásait megtekintette a székesfehérvári alakulat parancsnokhelyettese és vezénylőzászlósa.

A zászlóalj katonái – a mostani kiképzésre összesen huszonnégyen érkeztek Székesfehérvárról – ezúttal azt gyakorolták, hogyan lehet egyénileg felderíteni és kimutatni a szennyező harcanyagokat. A szennyezett területre érve a legmodernebb vegyivédelmi felderítőeszközök azonnal jelzik például az éppen használt idegméreg jelenlétét, megállapítják, hogy milyen harcanyagról van szó. Az idegi gyakorlón az alakulattal együtt hajtott végre feladatot a Magyar Honvédség Görgei Artúr Vegyivédelmi Információs Központ alárendeltségében működő laboratóriumok vegyész-mérnöki és vegyésztechnikusi (laboráns) szakállományának négyfős, a Magyar Honvédség 59. Szentgyörgyi Dezső Repülőbázis háromfős és a Magyar Honvédség 12. Arrabona Légvédelmi Rakétaezred kétfős „küldöttsége” is.

A „gyakorlópálya” néven említett objektum valójában a szlovák hadsereg vegyivédelmi kiképzőbázisának része. A laktanya egy apró település, Zemianske Kostol'any határában található, és a szlovák szakemberek állítják: ez Európa egyik legjobb színvonalú és legbiztonságosabb, éles harcanyagok alkalmazására is lehetőséget biztosító vegyivédelmi kiképzési létesítménye.

Feladatvégrehajtás előtti ellenőrzés

A veszélyes zónát csak a mentesítést ellenőrző fülkén keresztül lehet elhagyni

Nem véletlen, hogy a magyarok mellett román, francia, belga és szlovén katonák is gyakran megfordulnak itt.

A megérkezés és a szállás elfoglalása után biztonsági tájékoztatót kaptak a katonák az éles pályával kapcsolatban, illetve a pályán alkalmazott mérgező harcanyagokról és azok élettani hatásairól. A következő nap, kora reggel vérvétellel kezdődött, majd a délelőtti folyamán az itthon, már „szárazon” jól begyakorolt mozdulatokkal, imitációs anyaggal való felderítés volt a feladat. Délután már éles mérgező harcanyagokkal dolgoztak a katonák. Ismert mérgező harcanyag, illetve ismeretlen mérgező harcanyag felderítése és

kimutatása volt a feladat CAM vegyi jelzőkészülékkel, CALID papírral és kimutatócsővel. A harmadik nap dél-előttjén szintén mérgező harcanyaggal történt a felderítés és kimutatás.

A három zónára felosztott terület külső része az úgynevezett *biztonsági zóna*, ide még gyakorló-egyenruhában is be lehet lépni. Itt történik minden pályára belépés előtt a gázálcok védőképességének a próbája. Egy keretre rögzített, hajlékony falú tartályba az oldalán lévő nyílásokon át bedugják a fejüket a katonák, miközben egy altiszt ingerlő harcanyagot helyez el a belsejében. Belül a fej jobbra-balra, fel-le, illetve körbeforgatásával meggyőződnek az álarc beállításainak helyességéről; ha rosszul zár az álarc, az gyorsan kiderül. A következő terület a *védelmi zóna*, amely már csak teljes védőfelszereléssel közelíthető meg, ám itt még nem találkoznak a kiképzés résztvevői éles harcanyagokkal. A munka az úgynevezett *veszélyes zónában* zajlik, de itt is csak a lebetonozott, kiépített foglalkozási helyeken lehet tevékenykedni. A pályára nemcsak bejutni, de onnan kikerülni sem egyszerű. A veszélyes zónát csak akkor hagyhatja el az ember, ha eltölt két percet a „sütőben”, azaz a mentesítést ellenőrző fül-

A 2016-os gyakorlat résztvevői

Talajmintavétel

kében. A zöldre festett fémdobozban hatvanöt fokos hőmérséklet uralkodik, funkciója pedig az, hogy ellenőrizze: szennyeződött-e a katonák védőruhája? Ha igen, akkor zuhanyozással, illetve személyi mentesítéssel kell

megszabadulni a veszélyes anyagoktól. Ennek a biztonsági rendszernek köszönhető, hogy a zónából nem juthat ki semmilyen vegyi szennyeződés. A gyakorlaton lehetőség volt olyan vegyi felderítő eszközök kipróbálására, amelyeket a későbbiekben rendszeresítenek a vegyivédelmi zászlóaljnál (LCD 3.3, AP4C).

A gyakorlat feszített ütemterve miatt kevés idő maradt szabadidős programokra, csapatépítésre. A harmadik nap délutánján azonban a hivatalos kiképzési programon kívül lehetőség volt a bonicei vár meglátogatására.

A gyakorlat negyedik, utolsó napján lezárult a kiképzés, megtörtént az oklevelek átadása és a visszacsoportosítás.

Az éles mérgező harcanyagokkal végrehajtott szakkiképzés kiemelkedő jelentőséggel bír, ugyanis a szakmai felkészítés mellett egyfajta pszichikai és fizikai felkészítés is egyben; a vegyivédelmi katonák így ellenőrzött körülmények között gyakorolják be és fejlesztik készség szintre szakmai ismereteiket. Megtapasztalják, hogy milyen biztonsági rendszabályokat kell betartaniuk ahhoz, hogy egy esetleges valós helyzetben ne szennyeződjenek. Emellett megbizonyosodnak az alkalmazott ABV-felderítőeszközök használhatóságáról, valamint arról is, hogy az egyéni védőeszközök alkalmasak egészségük és életük megővésére.

*Soltész János törzsszázlós
Fotó: a szerző felvételei*

Honvédségi Szemle

140. ÉVFOLYAM
2017. SZÁM

A MAGYAR HONVÉDSÉG KÖZPONTI FOLYÓIRATA

A Honvédségi Szemle 2017/1. számának tartalmából

Szenes Zoltán ny. vezérezredes: Cél vagy eszköz? A visegrádi védelempolitika fejlődése (2.)

Resperger István ezredes: Az aszimmetrikus hadviselésre adható válaszok

Farkas Ádám főhadnagy: Adalékok az állam fegyveres védelmének rendszertani megközelítéséhez

Fekete Csanád – Sipos Zoltán hadnagy: A kibertér megjelenése az orosz katonai műveletekben a 2008-as orosz–grúz háború tükrében

Jakusné Harnos Éva: Feladatok és megoldási lehetőségek a katonai szaknyelv oktatásában

Asztalos Sándor főtörzsszázlós: Az e-learning alapja az elektronikus adatbázis

Pálmai Judit: A hazafias nevelés elemei a Horthy-kor pedagógiai dokumentumaiban

Végyvári Zsolt alezredes: Az újszerű harctéri villamosenergetikai megoldások kutatásának szükségessége és a fejlesztési lehetőségek összevetése

Balla Tibor alezredes: Ausztria–Magyarország részvétele a megszállt Románia katonai kormányzásában, 1916–1918

Kiss Dávid: A Kádár-korszak háborús védelmi igazgatási rendszerének kiépítése (1964–1975)

Ujházi Lóránd: A Magyar Katolikus Egyház szerepvállalása a migrációs válság kezelésében

Dobai Gábor ömt. őrmester: A kőolaj szerepe az első világháborúban

Gál Csaba ny. mk. ezredes: Nemzetközi katonai és haditechnikai szemle

Beszélgetés Kőszegi István törzszászlóssal

ÖSZTÖNÖSEN MENNI EGY NYOM, EGY CÉL, EGY GONDOLAT UTÁN

„Minden útnak valahol vége van. S emberi tulajdonság, hogy az út végén visszafordulunk, s eltűnődünk életünk értelmén. Addig nem, de akkor igen. Addig csak megyünk ösztönösen s néha vakon is, egy nyom, egy cél, egy gondolat után. Hogy miért, azon majd töprengünk a végén, ha kifut az út lábaink alól, s lábainkból kifogy az erő. Talán én is rájövök egyszer, hogy céltalan kapkodás volt az egész, s legjobb lett volna semmit sem csinálni. De addig még sok idő van.”

Wass Albert

Talán a fenti idézet jellemzi legjobban Kőszegi István törzszászlóst, barátomat, bajtársamat, aki most egy út végére ért, ugyanis októbertől már boldog nyugdíjaséveire készül. Az ő útja, amin elindult, amit kijelölt magának, nem más volt, mint szolgálni hazáját, és ami ezen az úton mindvégig vezérelte, az a hazaszeretet. Erről az útról soha nem tért le, becsülettel, legjobb tudása szerint végezte munkáját, alárendeltjeiről mindig gondoskodott.

Kőszegi István törzszászlós eddig elvégzett és kiemelkedő munkáját, nyugállományba vonulás előtti rendelkezési állományba kerülése alkalmából Kriston István főtörzszászlós, a Magyar Honvédség vezénylőzászlósa a IV. Honvéd Altiszti Gálaesten az Altiszti Hitvallás gravírozott és bekerezett példányával ismerte el.

Kőszegi István törzszászlós Devecserben született 1955. szeptember 10-én. Győrben, a Hild József Építőipari Szakközépiskolában érettségizett

Kőszegi István 21 évesen, sorkatonaként

1974-ben, majd 1979-ben technikus oklevelet szerzett. A műszaki vagy a katonai pályán való továbbtanulás gondolata foglalkoztatta, azonban végül az csak terv maradt. Szakmájában, egy építésvezetőségen gyakorló technikusként dolgozott. 1978-ban megnősült, felesége pedagógus volt, ma már ő is nyugdíjas. Családi házat építettek, majd István szülőfalujában letelepedtek. Három fiúgyermekük született, Zoltán (1979), Bálint (1982) és Ádám (1985).

– Mikor kerültél kapcsolatba a honvédséggel?

– A korai nősülés elől „menekülve”, fiatalon, 21 évesen vonultam be két év sorkatonai szolgálat teljesítésére az MN 7508 Devecser alakulathoz. A sorkatonai évek könnyedén elmúltak, hisz lakóhelyemhez csupán 5 km-re szolgáltam. Beosztásaim – nyilvántartó, rajzoló, őrkatoná, harcanyagraktárkezelő – változatossá tették a két évet. Már akkor is számot kellett adni időszakonként a katonai ismeretekből, a rendszer kissé hasonlított a mai minősítő vizsgákhoz. Háromszoros kiváló katonaként, őrmesteri rendfokozatban kerültem tartalékos állományba 1978-ban. Már a soridőszak végén az alakulat parancsnoka, Czagány György alezredes felajánlotta, hogy maradjak az elhelyezési szolgálatnál technikus beosztásban polgári alkalmazottként. Vállaltam, így egy pénteki napon törént leszerelésemet követően hétfőn már dolgozhattam is.

– Hogy teltek a polgári éveid a devecseri helyőrségben?

– Az 1978–1997 közötti időszakban kezdetben technikusként, majd szolgálatvezetőként, feladatomban a katonák élet- és szolgálati körülményeinek biztosítása volt. A csapatépítkezések során a saját beosztottjaim mellett rendsze-

resen kapcsolatba kerültem a sorkatonákkal, akik a beruházási, fenntartási munkákban segítettek. A nyolcvanas évek közepén akkori parancsnokom, Puskás Tibor alezredes – jelenleg a Devecser „Meggyeserdő” Honvéd Nyugdíjas Klub vezetője – javasolta, hogy vállaljak továbbszolgálatot, amire én azt válaszoltam: van nekem „tisztes civil szakmám”, így nemet mondtam. Akkor ez jó döntésnek bizonyult, de ma már bánom.

– Miért döntöttél úgy, hogy beöltözöl katonának?

– 1997-ben alakulatunkat is elérte az általános létszámcsökkentés, az átalakítás, a haderőreform. Polgári beosztásom megszűnt, és hát akkor, 42 évesen beöltöztem. A hivatástudat, az elkötelezettség a hazám, a Magyar Honvédség és a katonai szervezet iránt már kialakult bennem közalkalmazottként is. Tizennyolc évesen komolyan érdeklődtem a katonai életpálya iránt, és nem sok hiányzott a jelentkezéshez sem. Akkor ez nem valósult meg, de a törvényi változásból adódó lehetőséget már nem akartam elmulasztani. A munkáltatói akarat találkozott az én „kívánsággal” is. Munkaköröm nem változott, ugyanazt végeztem, mint korábban, de hivatásos katonaként, törzszászlósi rendfokozatban.

A következő sorsfordító év számomra a 2006-os volt. Alakulatomban az MN 1. Robbanóanyag-raktár Devecser, majd a Magyar Honvédség 1. sz. Dunántúli Vegyesanyag Raktár Devecser, és végül az MH 6. Inkurrencia Tároló Raktár nevet kapta, amelyet később felszámoltak, Devecser helyőrséget pedig bezárták. A műszaki harcanyagot a Magyar Honvédség Veszélyesanyag Ellátó Központ (MH VEK) fogadta be. Harminc év után, munkakörömből adódóan én tettem lakatot az épüle-

Kriston István főtorzszászlós átadja Kőszegi törzszászlósnak az Altiszi Hitvallás példányát

tekre, kapukra, utolsóként távozva a bázisról.

– *Az alakulat felszámolása után hova kerültél?*

– Válaszút elé érkeztem, vagy leszelek, vagy pedig helyőrséget váltok és vállalom az új beosztást, melyet Czíkó László ezredes ajánlott az MH VEK 1. Harcanyagraktárnál Pustavacson, lakóhelyemtől 220 km-re. Kértem egy nap gondolkodási időt, ami helyett aztán, katonai szokás szerint, egy órát kaptam. Megint fontos döntés előtt álltam. A felajánlott beosztás teljesen ismeretlen volt előttem, és a leendő munkahelyet, a munkatársaimat sem ismertem. Végül igent mondtam, és elkezdődött vezénylőzászlósi pályafutásom. Feltettem magamnak a kérdést: Mit is kell csinálnom? Mi vagyok én? Személyügyi, munkaügyi, érdekvédő? Új „szakmát” kellett tanulnom. A kezdeti kérdőjelek aztán szépen kismultak. Segítségemre voltak a korábbi vezetői tapasztalatok és a parancsnoki bizalom. Egyre több terhelést kaptam, és fontos volt, hogy a döntések előkészítése során számított a véleményem, javaslatom. Az elfogadás visszajelzése volt, hogy már nemcsak én mentem

a problémák elé, hanem a kollégák is megkerestek a feladattal. Az altiszi állomány azzal segítette a munkámat, hogy a szakfeladatokat jó szinten, felkészülten, pontosan teljesítette. Kollégáim tapasztalataira mindig is számíthattam. E vezetési stílus tette lehetővé, hogy egy-egy adott feladat végrehajtására már nem feltétlenül kijelöléssel kellett végrehajtót keresni, mert volt önkéntes jelentkező is.

– *Véleményed szerint mikor jó vezető egy vezénylőzászlós?*

– Szerintem akkor, ha tudomásul veszi, hogy van nála képzetebb katonája, és annak szaktudását fel tudja használni munkája során. Az új életpályamoddell megköveteli, hogy a katonája legyen képzett, folyamatosan tanuljon akár a hivatása végéig, és ezt akár önképzés útján tegye. A felgyorsult élettempóhoz elengedhetetlenül szükséges a katonai képességek fejlesztése. Szerintem nagyon is igaz a mondás, hogy aki kimarad, az lemarad. Jelenleg még nem mindenki áll be a sorba, de a személyes példamutatás motiváció, pozitív mozgatóerő lehet.

– *Pályád során mennyiben támogattak a kollégáid?*

– Mindvégig sok segítséget kaptam tőlük. Az utolsó 10 évben, amely katonai pályámon a legmeghatározottabb időszak volt, három fegyvertársam, vezénylőzászlós társam segítette a legnagyobb mértékben a szakmai munkámat, ezért ezúton is köszönetet mondok nekik ezért: Kovács Miklós főtorzszászlósnak (MH Logisztikai Központ), Kocsis Csaba főtorzszászlósnak (MH Anyagellátó Raktárbázis) és Ernszt József törzszászlósnak (MH Anyagellátó

Raktárbázis Bázisparancsnokság Táborfalva). Az utódoknak, leendő vezénylőzászlósoknak pedig példaképpül állítom Soós Lajos főtorzszászlóst, vezénylőzászlóst (MH Altiszi Akadémia), aki fiatalabb, mint én, de ez nem zárja ki azt, hogy én is feltekinsek rá, mint az altiszi vezetői kar meghatározó egyéniségére. Tapasztaltam azt is, hogy mennyire fontos, hogy a lakatanyán kívül, a civil társadalomban is erősítsük a katonák elkötelezettségét, megismertessük példás helyállásukat. Tartani kell a kapcsolatot a szolgálatban már nem állókkal, és keressük az iskolákban a leendő utódokat.

– *Hogy érzed, mit adott neked a katonaelet?*

– Összegezve az elmúlt 40 évet: voltak sikerek és kudarcok is, de a munkahelyi kollektíva ereje, a pozitív hozzáállás mindig átsegített a problémáinkon. Csupán két helyőrségben, Devecserben és Pustavacson dolgoztam, ez ma már nem jellemző a civil munkavállalókra. Szolgáltam tíz parancsnok alatt, azonos beosztásban, előjáróim meglegedettségére. Talán egy keserű pirula volt, amit le kellett nyelnem a pályafutásom során. Az 1996 után hivatást vállaló 40–45 éves korosztály tagjaként elmondhatom, hogy a „beragadtak” központi beiskolázása, képzése nem volt fontos, őket készen kapta a sereg, napjainkban az elvárt követelményszint elérése pedig már csak önképzéssel teljesíthető. Számomra azonban igazából a sok sikerélmény volt a meghatározó. Mikor megtapsoltak, ha a 3200 m lefutása után 55 évesen célba értem, vagy amikor megtapasztaltam, hogy a kiképző rajparancsnok örült annak, ha számomra újat tudott mondani, vagy amikor láttam a kollégám kiképzési eredményeiben a fejlődést, esetleg gratulálhattam az előléptetéséhez. Ezek, a hétköznapi történései tették teljessé a munkámat; ezek mutatták meg azt, hogy helyesen tettem a dolgomat. Úgy gondolom, itt az ideje, hogy jöjjön a váltás. Helyet és teret kell adni a fiatalabb korosztálynak, melynek képviselői, nem titkolom, már most képzetebbek, jobban megfelelnek az elvárt követelményeknek. Engem pedig várnak a nyugdíjasévek és az unokák, Máté, Áron, Csenge és Veronika.

Ernszt József törzszászlós

Fotó: Kőszegi István törzszászlós archívuma és Szabó Lajos zászlós

Két unokájával 2012-ben a helyőrségi szálón

SZENTESI PÁLYAVÁLASZTÁSI ROADSHOW

A Magyar Honvédség 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred a 2016/2017-es tanévben is folytatja a katonai pályára, katonai oktatási intézményekben történő továbbtanulásra irányító előadások és tájékoztatók megtartását a környékbeli iskolákban.

A „KatonaSuli”-program keretében az alakulat már hetedik éve működik együtt a szentesi Zsoldos Ferenc Középiskola és Szakiskolával. Az iskola 2016. november 9-én nyílt napot tartott, ahol ismét lehetőség volt bemutatni a honvédelmi alapismeretek tantárgyat az iskolába látogató és továbbtanulni vágyó nyolcadik osztályos tanulók és szüleik részére. A rendezvényen megjelent mintegy kétszáz érdeklődő diák számára az alakulat statikus fegyverbemutatóval, bűváreszközökkel és tájékoztatókkal készült fel. Az alakulat vezénylőzászlósa, Kollár László törzszászlós által tartott általános tájékoztatót követően az érdeklődők megtekintettek egy katonai önvédelmi bemutatót nyílt tanóra keretében, ahol a végzős katonasulis diákok közreműködésével Kovács Béla főtörzsörsmester, oktató tartott színvonalas foglalkozást és mutatta be az elsajátítandó fogásokat. Külön kiemelte, hogy a 2017. márciusi „KatonaSuli” felvételi eljárás fizikai megmérettetésén megjelenő diákokat milyen mozgásformákból méri fel, néhány tanácsal segítve így a felkészülésüket. Kellemes meglepetést okozott, hogy a katonai pályát választó fiatalok körében mennyire népszerűvé vált a nyáron első ízben az alakulatnál megrendezett honvédelmi tábor, és hogy számos fiatal érdeklődik a következő ilyen jellegű rendezvény iránt, ahol a szabadidő tartalmas eltöltése mellett kipróbálhatják, milyen egy katonai sátorban aludni, és egyáltalán milyen a katonaelet.

Másnap első ízben és rendhagyó körülmények között vett részt az alakulat az orosházi Békés Megyei Tisza Kálmán Közoktatási Intézmény nyílt napján az MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred személyügyi főnöke,

A fegyverek iránt mindig nagy az érdeklődés

dr. Szabó István őrnagy vezetésével. Az előző napi rendezvényhez hasonlóan itt is nagy létszámú érdeklődő jelent meg az iskola programjain, ahol szintén bemutatókra került sor. A közelharc-bemutatót változatlanul a szentesi „katonasulis” tanulók tartották az érdeklődőknek, majd – a kiállított hatástalanított fegyverek, bűváreszközök „társaságában”, szakmai felügyelet mellett – válaszoltak a felmerült kérdésekre. Nagy érdeklődés és figyelem övezte a beöltözött, golyóálló mellényt és gumikarabélyt viselő diákokat. Ennek köszönhetően vélhetően több nyolcadikos fejében fordult meg, hogy egyszer ő is szeretne így kinézni, ő is szeretne angyalbőrben mutatkozni.

A hét utolsó napja, a péntek is hasonlóan telt. A Magyar Honvédség Altszti Akadémia kért és kapott lehetőséget a Zsoldos Ferenc Középiskola és Szakiskolában két tanóra keretében az altszti pályára orientáló előadás megtartására. Az iskola tanulóival mellett a szomszédos Horváth Mihály Gimnázium diákjai is átjöttek és részt vettek a foglalkozáson. Mintegy 60 tanuló előtt az akadémia tanulmányi főnöke, Szerencsi Zsolt alezredes általános tájékoztatót tartott az intézményről, a képzésről és az életkörülményekről. Soós Lajos főtörzszászlós, az MH AA vezénylőzászlósa előadásában személyes példákön keresztül mutatta be, mit jelent katonának lenni, egyenruhát

Az előadások után több diák érdeklődött a katonai pályá iránt

Közelharcfogások gyakorlása

A jövő évi „KatonaSuli” felvételi eljárás fizikai megmérettetésének gyakorlatait is megismerhették a tanulók

viselni, és milyen lehetőségek állnak a fiatalok előtt az iskola elvégzése után a Magyar Honvédségben. Kiemelte a diákok számára az egyéni belső motívumválság, a fizikai állóképesség fejlesztése és az elhivatottság fontosságát. A két tanulmányi év sikeres teljesítése után eljön a magasztos pillanat, amikor az altisztjelöltek leteszik az altiszti esküt, és szeretneik előtt a Magyar Honvédség hivatásos őrmestereivé válnak. Az előadások után több diák érdeklődött és tett fel kérdéseket az előadóknak, megerősítve elhatározását az MH Altiszti Akadémiára történő jelentkezésében.

A roadshow során következő állomásaként az alakulat a toborzóirodák szervezésében, együttműködve a kollégáikkal, pályára irányító előadásokon vesz részt, ahol az érdeklődők a katonai oktatási intézményekben történő továbbtanulási lehetőségek mellett tájékoztatást kapnak az ezrednél vállalható szerződéses legénységi beosztások betöltéséről is.

S ha figyelembe vesszük, hogy a roadshow még csak a közelmúltban kezdődött ...

*Kollár László törzsszázlós
Fotó: Baráth Mária és
Kiss Erika*

HONVÉD ALTISZTI FOLYÓIRAT

Megjelenik évente hat alkalommal, minden páros hónapban

Kiadja a Honvéd Vezérkar
A kiadásért felel:
Dr. Orosz Zoltán altábornagy

Szerkesztőbizottság:

Elnök:
Kriston István főtörzsszázlós,
a Magyar Honvédség vezénylőszázlósa
Tagok:
Balog Sándor főtörzsszázlós
Berek Zsolt törzsszázlós
Bogya Sándor törzsszázlós
Gervai János törzsszázlós
Kovács Miklós főtörzsszázlós
Dr. Murinkó Attila alezredes
Négyesi Tibor főtörzsszázlós
Soós Lajos törzsszázlós
Tigyi István főtörzsszázlós

A folyóirat kiadásában és terjesztésében közreműködik a

HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság

Felelős vezető:

Benkóczy Zoltán ügyvezető

Mb. szerkesztőségvezető:

Dr. Isaszegi János ny. mk. vezérőrnagy

Felelős szerkesztő: Kiss Zoltán

Kézirat-előkészítő: Eszes Boldizsár

Korrektor: Apagyiné Gáspár Jolán

Tördelőszerkesztő: Dancs Katalin

Címlapterv, poszter: Dani Márton

Címlapfotó: Tóth László

Poszterfotó: Szabó Lajos törzsszázlós

Szerkesztőségi titkár: Solti Gabriella

A szerkesztőség címe:

1087 Budapest, Kerepesi út 29/B

Telefon: 272-02, 459-5355,

fax: 459-5354

e-mail cím: kisszoltan@armedia.hu

Nyomdai kivitelezés:

HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú

Nonprofit Kft. Sokszorosítóüzem

Felelős vezető: Pásztor Zoltán

Ár nélküli, belső terjesztésű kiadvány.

HU ISSN 1586-2917

A folyóirat teljes terjedelmében olvasható a www.honvedelem.hu portál

kiadványok rovatában

A Honvéd Altiszti Folyóirat tagja az Európai Katonai Sajtószövetségnek (EMPA)

Január 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
52						1
01	2	3	4	5	6	7
02	9	10	11	12	13	14
03	16	17	18	19	20	21
04	23	24	25	26	27	28
05	30	31				

Február 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
05		1	2	3	4	5
06	6	7	8	9	10	11
07	13	14	15	16	17	18
08	20	21	22	23	24	25
09	27	28				

Március 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
09		1	2	3	4	5
10	6	7	8	9	10	11
11	13	14	15	16	17	18
12	20	21	22	23	24	25
13	27	28	29	30	31	

Április 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
13					1	2
14	3	4	5	6	7	8
15	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
17	24	25	26	27	28	29

Május 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
18	1	2	3	4	5	6
19	8	9	10	11	12	13
20	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
22	29	30	31			

Június 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
22			1	2	3	4
23	5	6	7	8	9	10
24	12	13	14	15	16	17
25	19	20	21	22	23	24
26	26	27	28	29	30	

Július 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
26					1	2
27	3	4	5	6	7	8
28	10	11	12	13	14	15
29	17	18	19	20	21	22
30	24	25	26	27	28	29
31	31					

Augusztus 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
31	1	2	3	4	5	6
32	7	8	9	10	11	12
33	14	15	16	17	18	19
34	21	22	23	24	25	26
35	28	29	30	31		

Szeptember 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
35					1	2
36	4	5	6	7	8	9
37	11	12	13	14	15	16
38	18	19	20	21	22	23
39	25	26	27	28	29	30

Október 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
39						1
40	2	3	4	5	6	7
41	9	10	11	12	13	14
42	16	17	18	19	20	21
43	23	24	25	26	27	28
44	30	31				

November 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
44		1	2	3	4	5
45	6	7	8	9	10	11
46	13	14	15	16	17	18
47	20	21	22	23	24	25
48	27	28	29	30		

December 2017						
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
48					1	2
49	4	5	6	7	8	9
50	11	12	13	14	15	16
51	18	19	20	21	22	23
52	25	26	27	28	29	30

A megnyitó pillanatai

HÁROM ORSZÁG, KÉT NAP MENET

22nd Three-Countries-Two-Day-March 2016. szeptember 30.–október 02.

A német tartalékos katonák bajorországi csoportjától kaptunk meghívást a Passau környéki hegyekbe a „Három ország, két nap menet” elnevezésű rendezvényre, egy kis közös katonai masírozásra. Bajorországban a táj gyönyörű, tehenek legelnek a hihetetlenül zöld hegyoldalakon, rendezett porták, muskátli, nyugalom, mintha az ausztriai Tirolban lenne az ember. Mivel innen már nincs messze a német–cseh–osztrák hármasszoros határ, célunk az volt, hogy a menet során mindhárom ország területét érintsük. A résztvevők számát a szervezők 300 főben limitálták, az immár 22. alkalommal megrendezett megmérettetésen aktív és tartalékos katonák, valamint civilek is részt vehettek. A Magyar Honvédség 43. Nagysándor József Híradó és Vezetéstámogató Ezred és a Magyar Tartalékosok Szövetsége (MATASZ) Veszprém megyei szervezetének képviselőiben – Simon-Jóházy Sándor ny. ezredes megyei elnök felkérésére – ketten (Kaptur József ny. repülő alvezredes és Kaptur Anna törzsszázados) vettünk részt a rendezvényen.

Péntek délután 17.00-kor, nyitásra, elsőként érkeztünk a freyungi laktanyánál lévő regisztrációs irodához. Igen, 540 km távolságból percre pontosan, mert mi, katonák, ilyenek vagyunk! Megkaptuk a szükséges információkat, valamint egy térképet, melynek segítségével a szállásunkhoz,

a 18 km-re lévő Altreichenauba juthatunk, ahonnan egyébként a másnap reggeli menet is indult. Azt ígérték, hogy amíg a helyi, Loipenstüberl névre hallgató fogadóban elfogyasztunk egy frissítőt, addigra megérkezik a kulcsos ember is, és lesz szállásunk. Bár a meghívólevélben jelezték, hogy mindenütt beszélnek angolul, a kulcsos néni csak németül tudott, ám kis nehézség után így is sikerült tisztáznunk, hogy igen, két éjszakát és négy reggelit kérünk, s hogy ez mennyibe kerül. A helyzet megoldásában maga „Ferenc Jóska” sietett segítségünkre, de legalábbis megszólalásig hasonlított hozzá az illető.

Másnap reggel 8.00-kor a csapatok felsorakoztak a már említett Loipenstüberl előtt. A felhúzott zászlók alatt rajtunk kívül olasz, lengyel, cseh, svájci, osztrák, amerikai és természetesen német katonák álltak sorban gyakorlóöltözetben. A nyitóbeszéd a rendező ország nyelvén, németül hangzott el, pedig vártam, hogy valaki angolul is köszönti majd a külföldi résztvevőket, és elmondja a fontos információkat, tudnivalókat, de sajnos ez elmaradt. Amikor az ágyúlövés eldőlt, jelezve az indulást, mindenki északnak vette az irányt a hegyre vezető ösvényen.

Az idő csodálatos volt, széles ösvényen, fenyőerdőben haladtunk. Az első két ellenőrzőponton egészen hamar

A magyar résztvevők a sikeres teljesítést bizonyító oklevéllel

túljutottunk. Lyukasítás a kartonon, egy-egy pohár narancslé vagy tea, és máris indulás tovább. Nincs idő többre, ha nem akarunk lemaradni! Nos, innen kezdett igazán emelkedni a hegy. Hosszú órákon és kilométereken át haladtunk felfelé erőltetett menetben a vihar által letarolt fenyőerdőkön át, ahol csak a lecsupaszított fatörzsek meredeztek a sziklák közül. A menet során nem én voltam az egyetlen, aki túrabotot használt, és bevallom, hogy nagyon jó szolgálatot tett az El Camión már olyan jól bevált eszköz. Egyébként annyira megerőltető volt a menet, hogy

Emlékfotó Németország határán

a zubbonyon keresztül látszott a szívdobogásom, és légzési nehézségeim is támadtak. Mindig is sportoltam és megfelelően edzettnek tartom magam, de ilyet még nem produkáltam. Azt éreztem, hogy komoly akaraterőt kell még az edzettséghez hozzátenni, ha teljesíteni akarom a napi menetet. Az emelkedőn eszembe jutott, amit mostanában olvastam egy kollégám nemrég megjelent könyvében: az embernek időnként ki kell lépnie a komfortzónájából, hogy fejlődhessen. Éppen ez történt velem itt a hegyekben, a három ország határán.

A menetet nehezítette a komoly, 1000 m-es szintkülönbség és az egy nyomsváúra szűkült sziklás ösvény, ahol minden lépést meg kellett fontolni, folyamatos koncentráció mellett, mert ugye bokaficammal nehéz lett

volna legyűrni a távot. Az első, majdnem vízszintes szakaszon még vígan beszélgettünk, de itt az emelkedőn már fogytak a szavak. Az az egy mondat viszont időről időre elhangzott, hogy: „most már biztosan felérünk és utána már csak a lefelé lesz”. Hát nem értünk fel még sokáig, viszont közben átléptünk Csehországba. Végül öt és fél óra után jött el a pillanat, amikor végre lefelé lehetett menni.

A következő ellenőrzőpont egy gyönyörű tónál volt, ahol a látvány kicsit kárpótolt minket az átélt szenvedésekért. Ekkorra elfogyott az energiánk. Itt a tónál végre engedélyeztünk magunknak 10 perc pihenőt, évésivással egybekötve. Komoly erősítésre volt szükség a folytatáshoz, úgyhogy előkerült a hazai szilvórium (kizárólag egészségügyi célból – nagymama receptje alapján), amitől valóban erőre kaptam a pihenő után.

Mivel mindez lent történt, ezért természetesen emelkedő következett megint, erőltetett menetben, órákon át. Már annyit mentünk felfelé, hogy arra gondoltam, bizonyosan a mennyben kötünk ki, és hamarosan a Jóistennel is találkozunk.

Újabb ellenőrzőponton haladtunk át, ami egyben az osztrák államhatár is volt. Közben, úgy hét óra erőltetett menet után komoly gondok támadtak a vádlimmal, és a combomban meghúzódott az izom. Az ellenőrzőpontokon próbáltuk megtudakolni, hogy mennyi van még hátra, de mindig más választ kaptunk, így nem sikerült rájönnünk. Annyit tudtunk, hogy 17 órára kell legkésőbb beérkezni a Loipenstüberlhez. Mentünk tehát tovább, felfelé. Ennél a résznél már kiestek részletek, minden lépés fájdalmas volt, amit próbáltam kizárni minden erőmmel. Utolértünk néhány embert, egy német és két lengyel katonát. A német, hogy elvonja figyelmét a fáradtságról, énekelt. Egy darabig mentünk utánuk, majd sikerült leelőzni őket, és akkor én is kiadtam a társamnak: nóta! Gábor Áron részvényje következett, ahogy a torkunkon kifért. Mi is bírjuk úgy, mint a németek! De azért nem akartuk kínozni őket, és persze, távolodtunk is tőlük, szerencséjünkre. Az éneklés azonban segített abban, hogy elérjük az utolsó ellenőrzőpontot, mely után már csak hat kilométer várt ránk. Ez volt a legnehezebb része a menetnek! Végül

16.52-kor beérkeztünk a célba. A terasz tele volt vígan söröző katonákkal, amint leültünk, már hozták a korsókat nekünk is. Kilenc óra erőltetett menet után megérdemeltük!

A rövid pihenőt követően összesen 30 percünk maradt, hogy rendbe hozzuk magunkat az esti programhoz, ahol a házigazdák finom vacsora mellett biztosítottak lehetőséget az elmaradt ismerkedésre, beszélgetésre. A laktanyában felállított sörátorban minden adott volt, amire egész nap vágytunk: étel, ital, jó társaság, és végre leülhettünk pihentetni a lábainkat a jó melegben. Sajnos az angoltudásunkkal nem sokat értünk, de az orosz nyelv ismerete megoldotta az információ-áramlás problémáját. Még szerencse, hogy egy tapasztalt pilótát vittem magammal társamul, aki még a hajdani Szovjetunióban tanult!

A második napra maradt a kellemesebb táv, a csodálatos bajorországi erdőben Freyung körül, ahol már nem voltak ilyen komoly szintkülönbségek, nehézségek. Reggel még olyan volt a járásunk, mint a robotoknak, de aztán kezdtek bemelegedni az izmok. Ahogy a meteorológusok ígérték, 9 óra körül szitálni kezdett az eső, mindenütt befelhősödött, nyoma sem volt az előző napi szikrázó napsütésnek. A második napi táv 25 km volt, öt ellenőrzőponttal. A pontokon kilyukasztották a kartonunkat és finom mentateával biztatták a résztvevőket a továbbhaladásra. A lengyel kollégáknak nagyon tetszett a gyakorló Bocskai-sapka, tudták, hogy nekünk már az első világháborúban is ilyen volt, és szerették volna elcserélni, de sajnos ezt nem engedhettem meg magamnak.

Nagyon jó érzés volt, amikor a regisztrációs irodában átvehettük az oklevelet és a kitűzöt az elmúlt kétnapi jó teljesítményünkért. Sikerült öregbíteniünk Magyarországot, a Magyar Honvédség és a Magyar Tartalékosok Szövetségének jó hírét. Ezért jöttünk! Célunk volt továbbá, hogy elősegítsük a kapcsolatteremtést a részt vevő országok tartalékos szövetségei között, tehát örömmel hoztuk haza a névjegykártyákat, elérhetőségeket. Biztos vagyok benne, hogy folytatás következik, és jövőre is lesznek magyar katonák ezen a megmérettetésen.

*Kapturné Bíró Anna törzsszázlós
Fotó: Jan Langer*

Meglepő missziós találkozás

KÁNTOR NYOMÁBAN, AVAGY EGY OSZTRÁK SZOLGÁLATI KUTYA BEMUTATKOZÁSA

Emberek és állatok, pontosabban katonák és négy- vagy kétlábú társaik szoros kapcsolata végigkövethető a történelemben. Minden bizonnyal sokunk által ismeretes, hogy Hannibál pun hadvezért elefántjai (ugyan folyamatosan csökkenő létszámban) végigkísérték itáliai hadjáratában. A történelem hazai sodrában tudhatjuk meg, hogy Róland (Rollánt) névre hallgatott II. Rákóczi Ferenc kedvenc kutyája.

Az is közismert, hogy a lovak szintén évezredre visszavezethetően társai a harcosoknak, illetve az sem hanyagolható el, hogy a szállítás leghatékonyabb garanciáját is jelentették. Négylábú „gépeink” a szekerek mellett gyakorta lövegeket vontattak, s ha a helyzet úgy kívánta, akkor jöhettek a szamarak vagy az öszvérek, és akár a kisebb testű társak, a kutyák is. Az élete során nyolc alkalommal megsérülő csödör gazdját az austerlitz, a jénai, a wagrami és a waterlooi csatába is elkísérte, sőt Napóleon a Valladolidból Burgosba való vágására is kedvenc lovat választotta, amikor öt óra alatt több mint 100 kilométert kellett megtennie a császárnak. A történeti írások szerint a mén az orosz hadjáratot, a moszkvai csatát és a gyilkos visszavonulást is túlélte, azonban a császár utolsó csatájában, a waterlooi harcmezőn fogásba került, s Angliába szállították.

Az első világháború során a harcoló felek kötelékeiben ismételten igen felértékelődtek az állatok. Nem véletlen, hogy ekkor már több millióan teljesítettek szolgálatot a haderőkben. Jó néhányukat szállításra vagy üzenetek továbbítására használták (a galambok jelentették a biztonságos kommunikációt a csapatok és a parancsnokság között), de volt, hogy a katonák egyszerűen csak remek társra leltek bennük.

Megtörtént, hogy a kutyákat és a macskákat a lövészárokból nagy számban előforduló patkányok elfogására képezték ki. Az is megesezt, hogy az

Az osztrák altiszt és hű társa

ausztrálok kengurut vittek magukkal kabalaállatként. A brit haderő leleményes katonái pedig a gyakorta jellemző lóhiány miatt elefántok segítségével szántottak Egyiptomban. Egy másik meglepő történet szereplője a türelmes társ, a Wojtek (lengyelül vidám harcost jelent) névre hallgató medve, aki a hadsereg állományába kölyökkorában érkezett, és gyorsan az 1941-es amnesztia után megszerveződött II. lengyel hadsereg 22. hadtestének kabalája lett. A sivatagi összecsapások alatt nemcsak a harcokban vetették be, de szórakoztatta is a katonákat. A legemlékezetesebb csatában való részvétel az olaszországi területre, az 1944-es Monte Cassinó-i ütközetre tehető, ahol a tüzérek ellátásához szállított hadianyagot. Wojtek 1962-ben múlt ki, 22 évesen.

A hadiesemények sikerein felbuzdulva a film világa is felkarolta az állatvilág egyes képviselőit. A nagy klasszikus alkotások közé sorolható: a Négy páncélos és a kutya című lengyel tévéfilmsorozat, ami a '70-es években jelentett igazi élményt a magyar fiataloknak is.

A modern kor háborújához kapcsolódóan készült el a Max nevű katonakutya közreműködésével az a megrázó film, amelyben a kutya az afganisztáni háború idején elveszítette a gazdját. Itt lehetne még megemlíteni a 101 kiskutyát, a Rin Tin Tin produkciók mellett Columbo hadnagy basset hound kutyáját; Beethoven öt részen keresztül, míg Jerry Lee, a hős rendőrkutya szintén több film során szórakoztatta a nagyjérdemű közönséget. A szobrászat, a festészet és a kutyákról szóló dalok, slágerek, rajz-, báb-, mozi- és tévéfilmek, tévésorozatok készültek a tisztelt publikum számára. Jó szereplő lett Lajka kutya, aki az 1957. november 3-i utazásával az űrkutatás első híres alakja lett. Természetesen, nem szabad megfeledkezni Frakkról, a hűséges magyar vizsláról, aki oly remek gondossággal óvta a porta becsületét és a gazdjának tekintélyét. Blöki, a Mézga család kutyája szintén szorosan kapcsolódik a magyar közönséghez.

Majd következik Kántor, minden idők legeredményesebb magyar nyomozókutyája. Kántor vezetőjével, Tóth Tiborral 1953 és 1964 között dolgozott

együtt. A páros ez idő alatt 536 bűnügyből 279-et oldott meg sikeresen. A nyomozókutya szolgálati baleset következtében vesztette életét, vezetője 100 szál vörös rózsával búcsúzott tőle. A nem mindennapi rendőrkutya hőstetteit a Kántor című magyar tévéfilmsorozat dolgozta fel Nemere László rendezésében. Mancs, a németjuhász mentőkutya évente 120–150 mentésben vett részt, összesen 27 országban járt természeti katasztrófák, földrendések, lavinák helyszínén, és segítette embereket menteni. Nemzetközi hírnévre tett szert, amikor 1999-ben egy törökországi földrengésnél megtalált egy kislányt, aki napok óta feküdt a romok alatt. A Hacs – A leghűségesebb barát című, Lasse Hallström rendezte film a hűséges akitának állít emléket, aki a valóságban 1923-ban született Japánban. Itt van még Rex felügyelő, a német juhászkutya kalandjait bemutató osztrák, majd olasz krimisorozat, amelynek első tíz évada 1994 és 2004 között futott, míg a folytatása 2008-ban kezdődött és szinte a mai napig tart.

Nos, az én találkozásomra a címben szereplő társsal a KFOR Filmváros Tábor kerítésén (Camp Film City) belül került sor. Gyakorta elsétáltunk egymás mellett, és amikor a KFOR Parancsnokság egyik alárendelt katonai szervezetének értékelő gyakorlata során megmutatta szakmai képességeit, akkor kértem lehetőséget közvetlen találkozásra. A négyéves, Krokodil névre hallgató német juhászkutya az osztrák haderő katonai rendész zászlóaljában állományában szolgál, és a maga húsz kilogramm körüli súlyával a sportos, jól felépített kutyát testesíti meg. Különlegesen felkészített robbanóanyagok felkutatásában, illetve képességei alapján hatékonyan vesz részt tömegkezelési eljárásokban (Crowd

Riot Control, CRC). A kutya gazdája és szinte kizárólagos társa a K9 altiszt specialista, Josef, aki civil kennelből választotta ki katonai szolgálatra az akkor tíz hónapos Krokodilt. Majd attól kezdve szinte egyhuzamban, Josef által jól felépített, hét hónapos kiképzésben vett részt a kutya. Az eddigi kiképzési eredményeknek köszönhetően, itt a KFOR-ban további feladatként bűnügyek kivizsgálásában, illetve felgöngyölésében kell részt vennie.

Nyilvánvaló, hogy a sok kiképzéshez, mozgáshoz megfelelő táplálkozás is szükséges. Ennek biztosítására az osztrák haderő havi 110 eurót ad a kutya ellátására. Ez rögzített összeg, függetlenül attól, hogy éppen hol tartózkodik a kutya, otthon vagy akár Afrikában szolgál. Általában ezt az ellátmányt Josef ki szokta egészíteni. Az évek során kiderült, hogy a konzervek és kutyatápok választékában Krokodil a kenguruhús-ízű, vagy inkább kenguruhúst tartalmazó edelt kedveli. Az étkezések között viszont egy paradicsom nagyságú gumilabdát szeret harapdálni. Az elmúlt pár hónap alatt négy labdát „fogyasztott el”, azaz emésztett fel. Bizony, mondhatni nehéz a dolga a „kutyakatonának”, különösen itt a táboron belül, mivel Krokodilnak nincs kutyapartner, társa, illetve emésztési nehézségek miatt (állandóan fitnek kell lennie) csontot sem kaphat (ha hirtelen adódik feladat, akkor a kutya ne az emésztéssel foglalkozzon). Ausztriában szerencsésebb a helyzet, mivel otthon az alakulatánál további 17 kutya teljesít szolgálatot.

A 18 kutya két szakterületre van besorolva: robbanóanyag-, illetve kábítószer-specialisták. A kutyák rendfokozatot nem viselnek, azonban pontosan regisztrálva vannak a had-

erőben. A kutyák partnerei, gondozói tulajdonosi jogot szereznek az állatok tízéves korának betöltésekor. Addig is ezeknek a kutyáknak állandó készenlétben kell lenniük, hogy 48 órán belül a világ bármelyik pontján bevetethők legyenek. Ehhez folyamatos tréning és felkészülés kell.

Így van ez itt, Koszovóban is. A napi feladatok alapvetően azonosak, de mindegyiknek azért megvan a maga sajátossága. Reggel 06.00-kor ébresztő, majd a tábor kerítésén belül egy könnyed séta vagy futás, valamint kutatási feladat következik. Josef előzőleg elrejteti a szimulációt, amit Krokodilnak meg kell találnia. A reggelit követően folytatódik a robbanóanyagok felkutatása, ami 10 óráig is eltarthat. Az ebédet követően adminisztrációs feladat vár a gazdára, míg Krokodil ekkor pihizik, vagy a század folyosóján fogadja az éppen arra járókat, netán jó kedélyűen rágsálja az Ausztriából frissen érkezett gumilabdát. Krokodil nem csupán örül, de igen megtisztelőnek tartja, amikor a nemzetközi katonarendészsorozat parancsnoka egy közös délutáni futásra szólítja fel. Ekkor a hű társ atlétikai igényei maximálisan teljesülnek. Krokodil a négy hónapig tartó KFOR-missziója után hivatalosan NATO-kitüntetést kap, amit a Csádban megszerzett medál mellé tesz gazdája. A missziós küldetés végeztével, otthon, Krokodil még közel 6 évig tovább folytatja szolgálatát a katonarendész-algység állományában. Sajnálatos, hogy nemcsak a bányalovak, hanem a szolgálati kutyák is az átlagnál korábban halnak meg, így gazda és kutyája az együtt tölthető idő minden pillanatát igyekeznek tartalmasan megélni.

Dr. Murinkó Attila alezredes

Fotó: a szerző felvétele

Olvasta már?

shop.hmzrinyi.hu

SPARTAN RACE 37-ES MÓDRA

You'll Know at the Finish Line (tudni fogod a célvonalon). Tanuld meg: legyőzni a legnagyobb akadályt, a saját akaratodat; befogadni a legjobb barátodat, a fegyelmet; eltüntetni a határaidat és új normákat felállítani; elérni a végső célt: az akadályimmunitást!

Joe De Sena: Spártára fel!

A kezdeti – majd én megmutatom! – kiképzések idővel megszépült élményeinek megfakulása, kihívás, kaland, erőpróba, komfortzóna elhagyása, csapatjáték, egy hirtelen ötlet, mi lenne ha... gyors elhatározás, kamikaze üzemmód... legyen!

„Csak test, akarat és szabad levegő!” A Spartan Race a világ egyik legnagyobb terepakadály-futó versenye. Filozófiája egyszerű: kötelezd el magad a célod mellett, dolgozz érte és csináld meg! Stratégiai útmutató az élethez, kimotoz a komfortzónádból és belök a frontvonalba. Vannak természetes és mesterségesen kialakított akadályok, tűz-, sár-, víz- és drótakadály; mindenféle, amin mászni, ug-rani, kúszni, függeszkedni lehet, és olyan kihívások is, ahol cipelni, húzni, gördíteni kell valamit. A leküzdendő célok között megtalálható többek között gumikerék, homokzsák, farönk, vödör stb. cipelése, nehéz tárgyak földön történő húzása, szögesdrót alatti kúszás-mászás, sár és vizesgödörök, tűzgrás, majomlétra, gerelyhajítás, fal-, illetve negatívfall-mászás, egyensúlyozás, kötélmászás, kötélhálón mászás és végül memóriateszt. Amennyiben valamelyik akadályt nem teljesíti a sportoló, büntetés következik. A nem teljesített akadály esetén 30 burpee (6 ütemű fekvőtámasz) végrehajtása után lehet továbbhaladni (kivéve a kötelező akadályok esetén!). A 30 burpee nem-től és kortól független, mindenkinek ennyit kell megcsinálni!

Csapatunk nevének a „Unity 37”-et választottuk, mely az egységet, bajtársiasságot jelképezi. A regisztráció után Antal László ezredes úrhoz vezetett az út: támogatást kértünk a versenyekre való felkészülésre és a helyszínre jutáshoz, melyet a lehetőségekhez mérten azóta is biztosít számunkra. A csapat jelenlegi állandó tagjai: Kovács János Richárd őrmester (és kedvese, a „civil” dr. Pengő Boglárka), Gazi Tamás szakaszvezető, Molnár Viktor hadnagy (búvár), Sálek Máté hadnagy, Puskás Anna Lilla őrmester (víztisztító). A

csapat többi részét változó jelentkezők alkotják, mindenkit szeretettel várunk!

2015-ben hárman vettünk részt a mogyoródi futamon, melyről nagy lelkesedéssel meséltünk a kollégáknak, és idén már többen vágtunk neki a megméretésnek. Csak arra emlékszem, hogy fogvacogtató hideg volt már a verseny előtt is. Akkor még gyanútlanul pásztáztuk a ránk váró terepet. Azóta már tudjuk, hogy a zord időjárás, a magas és meredek hegyoldal, a vizes akadályok az alapjai minden versenynek, a többi fizikai és mentális próbatétel pedig csak a fűszerezés.

A visegrádi versenyen a „Sprint” távot teljesítettük, ami a kiírás szerint 5+ km és 16 akadály. A valóság 8,6 km, 20 akadály és 380 méter szintemelkedés volt. Az akadályok között található palánk, kötélmászás vizesárok-ból, dárдахajítás, homokzsákcipelés, majomlétra, szögesdrót alatt sárban kúszás. Visegrádon fergeteges hangulat és több mint ötezer ember fogadott bennünket. A rajtsomag felvétele után készen álltunk a futamunk megkezdésére, ami

Egy verseny, ahol mindig cipelni, húzni, gördíteni kell valamit

11:30-kor bemelegítéssel indult, majd 3...2...1... AROOOOOOOOO!!! Rajt!

Kellően felszpannolva végre szabadultunk a pályára. Jött az első pár akadály, még túl könnyűnek is bizonyultak, vigyorogva rohantunk tovább. Aztán jött a HEGY – így, nagybetűvel. Kisiskolásként is felmentünk a visegrádi hegyre, most, erős katonaként sem jelenthet gondot – gondoltuk. Nos, mire nagy nehezen felkúzdottuk magunkat a mintegy 400 méteres magaslatra, már nem volt őszinte a mosoly egyikőnk arcán sem. Majd elkezdődött: patakon átgázolni, szerpentin szaladgálni, homokzsákkal a meredek hegyoldalra fel, majd le, kötélpályán át, negatív palánkon mászva egyensúlyozni, de ha leesel – és leestél: így

Szögesdrót alatti kúszás – jó hangulatban

Sár, minden mennyiségben

hát – büntető 30 burpee! Futás tovább! Gerelyhajítás szalmabálába, majomlétra, még egy palánk... csak itt alatta, a jéghideg vízbe lebukva juss át, amint kapsz levegőt, csuromvízesen, átfázva... fuss tovább! Harchoz! Sárban kúszás, szögesdrót alatt. Fel, vagyis le az újabb vizesárokba, majd a vízből a nyálkás kötélén felmászni. Nem megy? 30 burpee... Zsákfelhúzás kisujjból, éééés ott a cél! Hoppá, összevissza himbálózó gyűrűs majomlétrán vezetett az út, leestél? 30 burpee... Fájd, égő izmok, mozdulni is alig bírsz, de ott a várva várt, kiérdemelt lángoló cél-

vonat, ahol a csapat többi tagja már vár! Ugrás, gyerünk, nem vagyok puhány, hisz 37-es vagyok! És igen! Teljesítve!

A célvonal túloldalán újabb kihívások, érem, jutalmak, célfotó, plusz még sárosan mosolyogj a kamerába; fázol, vacog a fogad, fáj a lábad, a szádban a Duna homokja serceg, elfáradtál becsülettel, de mosolyogsz, és úgy örülsz annak az éremnek, mint egy lottófőnyereménynek!

A csapatunk kellően elfáradva rohamozta a meleg buszt. Az út első fele csendesen telt, mindenki pihent, majd mintha vezényszóra történt volna, min-

denki élménybeszámolót tartott a mellette ülőnek. Kíváncsian nézegettük az internetet, vajon kis csapatuk milyen eredményt ért az induló 394 közül. A 62. helyen végeztünk. Büszkeség, és azt gondolom, szép eredmény.

Eddigi versenyjeink:

- 2015. S. R. Sprint – Hungaroring, Mogyoród
- 2016. S. R. Sprint – Visegrád
- 2016. Hunfutás – Kaposmérő
- 2016. Running Warriors – Bánk, éjszakai futás
- 2016. S. R. Beast – Reviste (Szlovákia)
- 2016. Pannonhajsza – Pannonhalma
- 2016. S. R. Super –Tokaj

A napokban alakult meg hivatalosan is a Spartan Race Training Group Szentes, Gazsi Tamás szakaszvezető lelkes szervezésében, és mostantól még szervezettebben készülünk az épp soron következő versenyre. Folyamatos a barátok, ismerősök, kollégák toborzása. Első, sőt második ránézésre sem tűnik soha egyszerűnek a feladat. De végül sok küzdelem, a saját fizikai hátrák feszegetése árán, átfázva, talpig sárosan, nyakadban az éremmel és/vagy a társaddal minden alkalommal megtudod a célvonalban: megérte!

Arooooo Unity 37!

Puskás Anna Lilla őrmester

Fotó: a szerző felvételei

FELHÍVÁS

alakulatok, nyugdíjasklubok, bajtársi egyesületek, hagyományőrző közösségek, aktív és nyugállományú altisztek, tiszthelyettesek részére

A Magyar Honvédség Altiszti Akadémia parancsnokának kezdeményezésére, a Honvéd Vezérkar főnökének jóváhagyásával kidolgozás alatt áll a „Hallgatói Aranykönyv”, amely 1924-től napjainkig terjedő időszakban, évenkénti bontásban tartalmazza mindazon altiszt (tiszthelyettes) hallgatók, növendékek nevét, akik a katonai tanintézetekben, nappali képzés során „KIVÁLÓ” (kitüntetéses) eredménnyel végeztek.

A kidolgozás során nyilvánvalóvá vált, hogy a több mint kilencven évet felölelő időszak vonatkozó irattári adatai meglehetősen hiányosak. Annak érdekében, hogy a kiadvány minél teljesebb és pontosabb legyen, kérjük, hogy aki – a végzettséget igazoló okmánya alapján – a fenti kritériumoknak megfelel, bizonyítványának másolatát a kovacs.tibor@uni-nke.hu e-mail-címre legkésőbb 2017. február 15-ig megküldeni szíveskedjen. (E kérésnek elsősorban az 1990 előtt végzettek szempontjából van jelentősége).

A könyv színesebbé, informatívabbá tétele érdekében kérjük mindazon alakulatokat, közösségeket, magánszemélyeket, amelyek/akik az altiszti (tiszthelyettesi) képzéssel kapcsolatos emlékekkel, relikviákkal (osztályképek, tanintézeti karjelzések, oklevelek, régi bizonyítványok, emléktárgyak) rendelkeznek, hogy azok digitalizált képét (min. 300 dpi felbontásban) a hivatkozáshoz szükséges adatok feltüntetésével a fenti e-mail-címre megküldve bocsássák rendelkezésünkre.

*Köszönettel:
A kiadvány szerkesztői*

TŰZSZERÉSZ ÉS TESTÉPÍTŐ

Buttás Viktória főtörzsőrmester a Magyar Honvédség 1. Honvéd Tűzszerész és Hadihajós Ezrednél szolgál mint tűzszerész; e szép hivatás mellett szakít időt hobbjára is, ami nem más, mint a testépítés. A közelmúltban szabadidős tevékenysége kapcsán szép eredményeket ért el mind hazai, mind nemzetközi szinten.

– *Mikor találoztál először a tűzszerész szakmával? Mi tetszett meg benne, hogy végül jelentkezted az MH 1. HTHE-hez?*

– Amikor a PRT-12-ben szolgáltam törzsellátó beosztásban, sokszor találkoztam a kint szolgáló teljesítő tűzszerészekkel, aminek köszönhetően közelebbről megismerhettem munkájukat. Nagyon vonzott az a precíz munkavégzés, amit esetükben tapasztaltam, valamint az, ahogy a kutyák keresték a robbanóanyagot. Nagyon szeretem az állatokat, főleg a kutyákat, és akkor úgy döntöttem, hogy jelentkezem a tűzszerészekhez, ami végül sikerült, és lassan három éve dolgozom az alakulatnál.

– *Melyik volt a legemlékezetesebb feladat, amiben részt vettél?*

– A legemlékezetesebb, a legtöbb újdonságot jelentő dolog talán maga a tanfolyam volt, ahogy az alapoktól felépítve, 100 százalékos felkészültséggel adták át a tudást az előadók. Sokat jelentett az első hortobágyi munka, ahol nagyon sok tapasztalatot szereztem a gyakorlottabb tűzszerész társaimtól.

Buttás Viktória főtörzsőrmester missziós szolgálat idején ismert meg közelebbről a tűzszerészek munkáját

– *Mikor szereztél tűzszerész vizsgát?*

– 2014 márciusában kerültem az alakulathoz. Szerencsés voltam, mivel a következő héten indult a harmadosztályú tűzszerész tanfolyam, így nem kellett egy évet várni, hanem azonnal kezdhettem a tanulmányaimat. Két és fél hónap kemény tanulás után májusban sikeresen levizsgáztam, így harmadosztályú tűzszerészként dolgozhattam.

– *Akkor térjünk át a hobbidra! Hogyan találoztál először ezzel a sportággal?*

– Már gyermekkorom óta próbálkoztam különböző sportágakkal, mert duci kislány voltam. A sport, különböző formában, mindig jelen volt az életemben. A súlyzós edzésekkel 2004-ben, az előző alakulatomtól, Pécsről Hódmezővásárhelyre kerü-

lésemkor ismerkedtem meg. Mindig is érdekelt az emberi test felépítése, ezért 2008-ban jelentkeztem a Szegedi Tudományegyetem testnevelő-edző szakára. Innentől kezdve számos sportágba – kosárlabda, kézilabda, labdarúgás, sí, különféle vízi sportok stb. – belekóstoltam. Először próbálkoztam a fitnessszel, mert szerettem volna Béres Alexandra nyomdokaiba lépni, aki a legnagyobb példaképem. Egy sérülés miatt azonban ezt abba kellett hagynom. Arra gondoltam, hogy ne vesszen kárba az eddigi befektetett munkám, kipróbálom a testépítést. Párhuzamosan, kiegészítő sportként elkezdtem úszni, és különböző nemzetközi és hazai versenyeken indultam, sikerrel. Sajnos, munkahelyi leterheltségem miatt nem volt lehetőségem tovább folytatni mindkét sportot. Mivel fontos volt számomra a mozgás, ezért döntenem kellett, és én a súlyzós edzést választottam. Akár a szabadban is végre lehet hajtani, kevés anyagszükséglettel. 2010-ben részt vettem néhány amatőr versenyen, de sajnos a munka miatt fel kellett adnom egy ideig. Persze hobbiszinten tovább folytattam az edzéseket. 2013-ban befejeztem a főiskolát, már csak a nyelvvizsga hiányzik a diplomához. 2014-ben sikeresen elvégeztem Szegeden egy sportedző – fitnessz-testépítés – OKJ-s tanfolyamot is. Sajnos a folyamatos munka miatt nem volt lehetőségem kellőképpen odafigyelni a sportra, és szöktek fel rám a kilók, bármennyire

As altiszt immár harmadik éve szolgál tűzszerész beosztásban

A siker csak mindennapos, kemény munkával érhető el

is próbálkoztam odafigyelni az étkezésemre. Ezért döntöttem úgy, hogy ha török, ha szakad, idén felkészülök az őszi versenyszezonra.

– *Miért kezdted el a testépítést?*

– Mint említettem, jöttek rám a kilók, és ezért nem éreztem jól magam a bőrrömbben. Úgy gondoltam, egy komoly célt kell kitűznom magam elé, amit

A főtörzsórmester szép sikereket ért el nemzetközi és hazai testépítő versenyeken

mindenképp el kell érnem. Egy véletlen folyamán, mikor a Hortobágyon vettem részt egy feladatban, a pihenőnapomon kimentem a debreceni laktanya közelében található edzőterembe edzeni, és ott szóba elegyedtem egy hölgygel. Mint kiderült, ő is versenyzett régen, az edzője pedig Budapesten él. Ő ajánlotta a jelenlegi edzőmet, és megadta az elérhetőségét is. Mikor hazaértem, felvettem vele a kapcsolatot, és átbeszéljük a teendőket. Azóta is vele készülök, illetve járok versenyre.

– *Milyen lemondással jár a felkészülés?*

– Sok mindent sorolhatnék, de nem célom, hogy elvegyem bárki kedvét is ettől a remek sporttól. Leginkább talán a nyaralások, jóízű evések, barátok és a bulik hiányoznak. Munkaidő utáni pihenés nincs, mert irány a terem. Sőt a család is háttérbe szorult valamilyen szinten, sajnos.

– *Melyik versenyen vettél részt először?*

– Az első versenyem, amire sikerült felkészülnöm, Romániában volt. Nagy volt rajtam a nyomás amiatt, hogy mindjárt nemzetközi környezetben kellett megmutatnom az izomzatom. A versenyt október 8-án rendezték Félixfürdőn. Itt bodyfitnessz kategóri-

ában indultam, és sikerült elhoznom a bronzérmet. Két hét pihenő után a második versenyt Zalaegerszegen rendezték, ahol athletic kategóriában első lettem. Egy hétre rá következett Hódmezővásárhely, ahol szintén athletic kategóriában harmadik helyezést értem el. Jelenleg még két versenyem van hátra, melyek Romániában lesznek.

– *Mit jelent az athletic kategória, mit néznek a bírók a pontozásnál, hogy zajlik a verseny?*

– Az athletic kategória a testépítés és a sportmodell kategória között helyezkedik el. Elsősorban a test szimmetriáját nézik, az izmok szárazságát – mennyire látszanak az izomrostok – és az izomtömeget, valamint azt, hogy a versenyző milyen összképet mutat. A versenyen a színpadra vonulás után négy kötelező pózt kell bemutatni előlről, jobb és bal oldalról, valamint hátulról, végül pedig a pálmapózt előlről és hátulról. Ezután a bírók még kihívhatnak összehasonlításra versenyzőket, akik ismét bemutatják az előbb említett pózokat.

– *Milyen további céljaid, terveid vannak?*

– Először is jól szerepelni a még hátralévő versenyeken. Azután egy kis szünet, és igyekszem bepótolni mindazt, amit a felkészülés során ki kellett hagynom. Ezt követően megkezdem a jövő őszi versenysorozatra való felkészülést. Szeretnék részt venni egy világbajnokságon is, ez a távoli célkitűzés. Terveim között szerepel a középfokú angol nyelvvizsga megszerzése, és szeretnék egy olyan beosztást keresni magamnak, amiben központi szerepet kap a sport és az egészséges életmód, hogy a tapasztalataimat minél szélesebb körben tudjam továbbadni a honvédségen belül, ezzel is elősegítve a katonák egészségtudatos magatartását.

– *Viki, sok sikert kívánok a céljaid eléréséhez, és gratulálunk az eddigi eredményeidhez.*

Schuh Gábor zászlós

Fotó: Buttás Viktória archívuma

A Honvédségi Szemle a világhálón
www.honvedelem.hu

AZ ALTISZT ÉS A TÖRLŐKENDŐ

Mese a való életből

Hol volt, hol nem volt, Meseország egyik alakulatánál, annak is egy kihelyezett századánál, volt egy altiszt, aki a – már többnapos folyamatos feladatvégrehajtás miatt kissé fáradt állapotban – az anyagigénylés során két doboz törlőkendő helyett két darabot írt az igénylőlapra.

A papír megjárta a maga útját, majd egy idő múlva az informatikai várkapitány értesítette az altiszet: „Jöjjön az irodámba és odaadom önnek az igényelt törlőkendőjét”. A várkapitány elővett egy henger alakú műanyag törlőkendőtartó dobozt, kinyitotta és kivett belőle két darab nedves törlőkendőt. Az altiszt jelentette, hogy elnézést kér, de véletlenül tévesen lett megnevezve a mértékegység, és két doboz törlőkendőt szeretne kérni. A várkapitány szigorúan közölte, hogy nyújtson be új anyagigénylést, és

természetesen adni fog, mert tele van vele a vár raktára. Aztán még hozzátette: nem is érti, minek a törlőkendő, hiszen a monitor és a klaviatúra vízzel kiválóan takarítható, amit aztán egy műanyag palack vízzel és a jól ismert, barna csíkos legénységi törlőkendővel be is mutatott.

Minden jó, ha a vége jó. Az ismételt anyagigénylést követően a jó tündérek meghozták a két doboz törlőkendőt. A Meseország helyörségében állomásozó alakulatnál tananyag lett a miszsiós felkészítés és egyéb logisztikai foglalkozások során a nem mindennapi anyagigénylés! „Figyeljünk oda, nem mindegy, hogy darab vagy doboz az igényelt anyag mértékegysége!” A fenti eset is bizonyítja, hogy „a fáradtság veszélyes útitárs” – ezt az utementi reklámtáblák is hirdetik!

*A mesét lejegyezte:
Surányi Barnabás zászlós*

ÜDVÖZLET A TÁVOLBÓL

A Honvéd Altiszti Folyóirat előző számában az ír haderő katonáival készült írást közöltük. Szigetországbeli kollégáink – Tony, John és Gilian –, a számukra megtisztelő cikken felbátorodva kezükbe vették a magyar katonai lapokat (Honvéd Altiszti Folyóirat, Magyar Honvéd), és az így készült fotó útján küldik szívélyes üdvözlőket, egyben békés karácsonyt és boldog új évet kívánnak a magyar katonáknak.

*Szöveg és fotó:
dr. Murinkó Attila alezredes*

SZÍNES ÉV VÉGI PROGRAMOK BALATONAKARATTYÁN

Mint arról a Honvéd Altiszti Folyóirat is beszámolt (2016/3. szám), az eddig jobbára csak nyári üdülőhelyként számon tartott Balatonakarattyán a Magyar Honvédség Rekreációs, Kiképzési és Konferencia Központ (MH RKKK) számos tekintetben megújult, és egész évben várja a konferenciákra, továbbképzésekre érkezőket, valamint a pihenni, regenerálódni, kikapcsolódni vágyókat. Mint a mellékelt plakátok is bizonyítják, önfeledt szórakozást kínálnak/kínáltak ez évben is a karácsonyi ünnepek alatt, valamint a szilveszterkor itt tartózkodó vendégeknek.

HUMOR

Gyógymód

Csőtörés van egy katonaoorvos családi házánál. A doki telefonon hívja az ismerős őrmestert, aki híres ezermester-képességéről.

- Azonnal ugorj kocsiba, csőtörés van nálunk, a pincében már minden úszik!
- Nem mehetek, őrnagy úr, éppen ünnepelünk. Itt vannak a gyerekek, az egész rokonság, hívjon valaki mást.
- Bezzeg mikor beteg valaki a családból, mindig engem hívsz, és én mindig szó nélkül indulok.
- Ez igaz, már jövök is.

Az őrmester megérkezik, kinyitja a pincébe vezető ajtót. A harmadik lépcsőfokról bedob a vízbe két aszpirint és így szól:

- Ha hétfőig nem apad le, hívjon újra, őrnagy úr!

Hadicsel

Egy százados felháborodva lép be az ellátó altisztthez és megkérdezi:

- Amikor felvettem maguknál ezt a pulóvert, azt mondta, hogy tiszta gyapjú! És mit látok odahaza? Itt van benne a címke, hogy százszázalékos műszál!

A főtörzsőrmeister finoman elmosolyodik.

- De százados úr, ez a pulóver tényleg a legfinomabb gyapjúból készült. A címkét mi varrtuk bele, hogy becsapjuk a molyokat!

Pontosság

A vezénylőzászlós odahajol a parancsnok segítőjének füléhez, és sűgva kérdezi:

- Mondja, főtörzs asszony, van valami programja ma estére?
- Nincs, törzsászlós úr – mondja elpirulva a hölgy.
- Jó, akkor feküdjön le korán, mert már nagyon unom, hogy minden reggel elkésik!

Találós kérdés

Repülőgép közeledik éjszaka a repülőtér felé. A pilóta elhatározza, hogy megtréfálja a tornyot, és eltorzított hangon szól a mikrofonba:

- Találd ki, hogy ki vagyok!
- Erre a repülésirányító lekapcsolja a le szállópálya fényeit és visszaszól:
- Te meg találd ki, hogy hol vagy!

Hasonlat

Az ezred fotósát vendégségbe hívja a parancsnok. A vacsora után a parancs-

nok felesége beszélgetésbe elegyedik vele:

- Gratulálok a képeihez, nagyon szépek! Biztosan jó fényképezőgépe van. Erre a fotós:
- Gratulálok a vacsorához, nagyon finom volt! Biztosan nagyon jó fazekai vannak!

Így igaz

- Főtörzs úr, tudja mi a közös a róka meg a sajt között?
- Persze, egyiket sem vonzza a mágnes.

Matek

Szülészetten a váróteremben ülnek a férjek. Kijön a nővér és mondja az egyiknek:

- Gratulálok, ikrei születtek!
- Számítottam rá, ugyanis a „Két bivaly” fogadóban dolgozom. Hamarosan újra jön a nővér, a következő férjhez:

– Gratulálok, hármaskrei születtek. Gondoltam, hogy ez lesz, mivel én a 3M-nél dolgozom.

Elsápad a harmadik férj:

- Úristen, én a 12. Arrabona Légvédelmi Rakétaezrednél szolgállok...

Összeállította:

Berek Zsolt törzsászlós

Békés, szeretetteljes karácsonyt és sikeres, boldog új esztendőt kívánunk a Magyar Honvédség altisztjeinek és lapunk minden kedves olvasójának!

A Honvéd Altiszti Folyóirat szerkesztőbizottsága és szerkesztősege

TÖRTÉNELMI VISSZATEKINTÉS

Karácsony, 100 év távlatában

Egy levél a frontról

A hazától és legfőképpen az otthontól távol a katonák számára a kapcsolat egyik megnyugtató jele volt a levélírás és kiváltképp azok fogadása. A harctér viszontagságai között készült (napjainkra jelentősen megfakult) képpel Pista (Kovács őrmester – „Itt vagyok x jelölt”), a k. und k. (császári és királyi) hadsereg altisztje a havas hegyekről pontosan száz évvel ezelőtt küldte jókívánságait („Boldog karácsonyi ünnepeket”) Magyarországra, Budapest I. kerületében élő szerettei („Kedves Jolán és Antal”) számára.

Együtt lenni csuda jó

A családi hangulatú környezetben készült felvételen egy délcegen álló, fegyelmezett magyar katona látható, aki a téli hónapok megpróbáltatásaiból kiszakadva, az ünnepek időszakának egy részét szeretteivel tölthette. A frontszolgálat viszontagságai mellett ennél az élménynél szinte semmi sem lehetett felemelőbb.

Családi idill

Az együttlét boldogsága a különböző történelmi korszakokban egyaránt fontos a katonának. Nem csupán a szabadban készített családi felvételek, de a műtermi fotók is meghatározó emléket őriztek meg az együtt töltött értékes pillanatokról, így a Magyar Királyi Honvédség őrmesteréről és családjáról is.

A felvételeket saját gyűjteményéből válogatta és a képszo-
vegeket írta: dr. Murinkó Attila alezredes